

ความรับผิดชอบของราเวน

ขณะที่ปราสาทเทียมฟ้าดูสงบสุขอย่างที่ควรจะเป็น เสียงตะโกนของ
เทนเซย์ก็ทำลายความสงบนั้นจนสิ้น

“เบ๊ๆๆๆ! เบ๊ที่สุดเลย! ทำไมไทโรถึงไม่ยอมออกไปรบสักทีนะ” เธอ่น
กับเทรซซึ่งนั่งจมกองเอกสารอยู่หลังโต๊ะทำงาน

“จะไวยวายไปทำไม ก็น่าจะรู้อยู่แล้วนี่ว่าพวกเราบได้แบบเดียว คือตั้งรับ
แล้วรอให้เขาบุกมา”

เทรซบอกแบบขอไปทีโดยไม่แยหน้าขึ้นจากเอกสารตรงหน้า

“นั่นแหละๆ ที่ฉันไม่เข้าใจ ในเมื่อตอนนี้ไทโรทุบทั้งสังคม เศรษฐกิจ
การทหาร แล้วก็ระบบอำนาจของเจ้าพวกโง่จนหมดแล้ว งานก็น่าจะจบลิ
ที่เหลือก็แค่หายตัวไปใช้ชีวิตคู่สุขสันต์กับเขาตลอดไป อ่า...ไทโรที่รัก” ยุย
เริ่มเพ้อ

“ทำแบบนั้นได้ที่ไหน” เทรซถอนหายใจ ไม่อยากพูดว่าถึงทำได้ ไทโร
ก็คงไม่ใช้ชีวิตคู่สุขสันต์แบบที่ยุยว่าแน่ “ไทโรใช้สงครามบังหน้าเพื่อเปลี่ยน
ระบบของโลกใบนี้อยู่นะสิ ถ้าเขาหายไป ระบบเดิมๆ ก็จะกลับมาอีก เราต้อง
คงสภาพนี้ไว้จนกว่ามนุษย์จะสร้างสรรค์ระบบอื่นให้มั่นคงและเป็นรูปเป็นร่าง
มากกว่านี้...แล้วก็สงครามนะ ไม่ใช่เพื่อทำลายล้างทุกอย่างเท่านั้นหรอกนะ
ลองอ่านี่ดูสิ แล้วจะเข้าใจ”

เทรซส่งเอกสารชุดหนึ่งให้ยูย หยิงสาวก้มลงอ่านแล้วก็พอจะรู้ว่าเป็นรายการสินค้าไปจนถึงรายการอาชญากรรม

“ไม่เห็นเข้าใจ” ยูยส่งคืนและตอบแบบไม่คิด

“มันคือเมล็ดพันธุ์ที่กำลังเจริญงอกงามไม่ละ สงครามทำให้ต้องกระจายสินค้าออกไป กลุ่มชนชั้นสูงจะถูกกดดันหรือไม่ก็ถูกริบทรัพย์สินคืนเพื่อประชาชนที่กำลังอดอยาก ถึงจะยังไม่เสมอภาค แต่ช่องว่างของฐานะก็น้อยลง และเพราะเกิดสงคราม ความต้องการแรงงานในด้านต่างๆ จึงเพิ่มขึ้น พวกคนมีงานทำ อาชญากรรมก็ลดลง แล้วพวกฝ่ายบริหารเองก็ต้องการรักษาความสงบสุขภายในก็เลยต้องเข้มงวด ทำให้ดูแลทั่วถึงกว่าเดิม”

พอได้ฟังเทรซอธิบาย ยูยก็ทำตาโตและร้องว่า

“และที่สำคัญกว่าสิ่งใด สิ่งที่เราเผลอทำลงไปก็คือ การทุบสิ่งที่มีมนุษย์เรียกว่า มนุษยธรรมจนแหลกละเอียดไปละ” เทรซยิ้มมุมปาก ดีใจจนออกนอกหน้า

“พะ... ฟังดูไม่เห็นจะเป็นเรื่องดีเลยนะนั่น” ยูยเองยังรู้สึกเสียเวลา เทรซยิ้มแบบนี้

“ใช่ ฟังดูแย่ แต่รู้ไหม สังคมมันเสื่อมก็เพราะมนุษยธรรมนี้แหละ”

“โกหกนะ...”

“ฉันขอถามหน่อย สิ่งที่คุณคนมนุษย์อยู่คืออะไร” เทรซพยายามถามให้ง่ายที่สุด เพราะรู้ว่ายูยเป็นพวกไม่ชอบใช้ความคิดมากเท่ากระทำ

“พวกผู้นำที่มีอำนาจเธอ” ยูยไม่มั่นใจ

“ผิด สิ่งที่คุณคนมนุษย์ก็คือกฎหมายต่างหากละ”

“กฎหมาย?”

“ต้องบอกว่ามนุษย์จำเป็นต้องมีกฎหมายควบคุม เพราะพื้นฐานจิตใจของมนุษย์เต็มเปี่ยมไปด้วยความป่าเถื่อน รักการฆ่าฟัน นิยมความรุนแรง และอีกเยอะแยะจนพรรณานไม่หมด ฉะนั้นกฎหมายจึงเหมือนกรงกักขังด้านมืดของคนเอาไว้ แต่...กรงขังนั้นกลับนุ่มนิ่มเหมือนเจลลี่เพราะคำวามนุษยธรรม”

ฟังเทรซอธิบายถึงขนาดนี้ แม้จะเป็นยูยก็ยังต้องร้องอ้อ

“เข้าใจแล้ว! บทลงโทษใช้ไหม”

“ถูกต้อง กฎหมายจะเด็ดขาดได้ต้องมีสองอย่าง คือ การนำมาใช้ กับ

บทลงโทษ การนำมาใช้ที่ว่าก็คือการบังคับใช้โดยไม่เลือกปฏิบัติ ส่วนบทลงโทษก็ต้องรุนแรงจนทำให้คนหวาดกลัว ไม่กล้าละเมิดกฎหมาย”

“แบบนี้เอง”

ยุยพยักหน้า เริ่มตามทัน ส่วนเทรซซึ่งเป็นพวกบ้ากฎหมายอยู่แล้ว พอได้พูดเรื่องนี้ก็เพลินจนหยุดไม่อยู่

“แต่ที่ผ่านๆ มา ทั้งสองอย่างนั้นไม่สามารถทำได้ อย่างเช่น นักการเมือง อยู่เหนือกฎหมาย ต่อให้ทำผิดก็มีสิทธิพิเศษมากมาย ที่แย่กว่านั้นก็คือคนพวกนี้ดันมีสิทธิ์มีเสียงในการร่างกฎหมายซะด้วย แล้วที่ซ้ำเติมให้แย่ลงไปอีกก็คือพวกมนุษย์ที่ร้อนตัวออกมาเรียกร้องว่าบทลงโทษของกฎหมายรุนแรงไปบ้างละ ปาเถื่อนบ้างละ อ่างมนุษยธรรมจนบทลงโทษดูหน่อมแน้มไปเลย

“ส่วนคนที่น่าจะเป็นสถานที่ที่ทำให้ทุกคนขยาดไม่อยากเข้าใกล้ ก็กลายเป็นศูนย์ฝึกฝนอาชญากร ไม่ใช่แค่อยู่สบาย แต่ยังมีการแลกเปลี่ยนวิชาจรชนิดที่บางคนสนใจเข้าไปอยู่ในคุกเพื่อจะได้ฝึกฝนวิชาพวกนั้น ของพวกนี้แค่ดูจากสถิติก็รู้แล้ว เพราะโอกาสที่คนเคยติดคุกจะกลับตัวได้มีน้อยยิ่งกว่าน้อยตรงกันข้าม...พวกที่เคยติดคุกไปแล้วจะออกมาก่ออาชญากรรมที่ร้ายแรงกว่าเดิมและจับตัวได้ยากขึ้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะไม่เกิดขึ้นเลยถ้ากฎหมายมีสิ่งที่เรียกว่าความน่ากลัวให้ทุกคนยำเกรง”

สิ่งที่เทรซพูดนั้นมีหลักฐานยืนยันชัดเจน แต่ถึงอย่างนั้นก็ทำให้ยุยรู้สึกขัดแย้ง

“รู้สึกแย่ใช่ไหม” แค่เห็นสีหน้าของยุย เขาก็รู้ว่าเธอรู้สึกอย่างไร “นั่นละที่เขาเรียกว่ามนุษยธรรม เราารู้สึก...และนำเอาความรู้สึกนั้นมาตัดสิน เอามาเป็นมาตรฐานของตัวเอง ความรู้สึกก็ไม่ใช่สิ่งเลวร้ายอะไรหรอก เพียงแต่มันสมควรหรือที่จะนำมาใช้ควบคุมมนุษย์ แบบนั้นก็เท่ากับมนุษย์ถูกควบคุมด้วยความรู้สึก...ใช่ไหม”

เทรซเคยเชื่อมั่นในความถูกต้องของกฎหมายมาตลอด จนกระทั่งวันที่ไทโรเปิดโลกให้เขาเห็นความจริง เขารู้ว่ายุยกับคนทั่วไปรู้สึกอย่างไร เพราะเขาก็เคยรู้สึกแบบนั้นมาก่อน

“แต่มันดูโหดร้ายนะ ถ้ามนุษย์ต้องดำรงชีวิตอยู่ภายใต้ความกลัว”

“ไม่ใช่ดูโหดร้ายหรอก มันคือความโหดร้ายที่สุดเลยละ แต่ธาตุแท้ของมนุษย์ก็โหดร้ายเช่นกัน กฎหมายจึงต้องโหดร้ายยิ่งกว่า ยิ่งธาตุแท้ของมนุษย์ดำมืดเท่าไร กฎหมายก็ยิ่งต้องเด็ดขาด แต่ไม่ต้องหวง มนุษย์นี่ขึ้นชื่อเรื่องการปรับตัว พอนานๆ ไปก็จะเริ่มปรับตัวได้เอง เชื่อในความเข้มแข็งของมนุษย์เถอะ” เทรชกับทุกคนรู้ถึงความโหดร้ายในสิ่งที่ตัวเองทำดี “เอาละ กลับมาพูดถึงเรื่องที่ค้างไว้ดีกว่า”

เตรชยิ้มบางๆ และส่งเอกสารอีกแผ่นให้ มันคือสำเนากฎหมายล่าสุดที่เพิ่งประกาศใช้ทั่วทวีปตะวันตก ซึ่งพอผู้อ่านแล้วก็ตาโต กฎหมายที่ว่านั้นมีบทลงโทษรุนแรงกว่าที่เคยมีมา มันไม่เหมือนการลงโทษมนุษย์เลยด้วยซ้ำ

“พวกเขาตระหนักได้เองจากสภาวะการณ์ตอนนี้ เพราะไม่มีเวลามา นั่งโต้เถียงกันแล้ว และยิ่งไม่มีเวลามาอยู่กับพวกนักโทษ พวกเขาต้องการเวลา และทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อนำมาสู้กับไทโร ก็เลยมองข้ามมนุษยธรรมไป พวกเขาต้องการกฎหมายที่เด็ดขาดเพื่อกำราบคนไม่ดีได้อยู่หมัด...”

“อ้อ แล้วอีกอย่าง...เพราะเป็นเวลาแบบนี้แหละ อาชญากรรมเล็กละไหนดันก็กลายเป็นเรื่องใหญ่ เพราะตอนนี้แม้แต่เม็ดหินกรวดทรายต่างก็สำคัญไฉน กฎหมายแบบถึงลูกถึงคนจึงคลอດออกมา” เทรชค่อนข้างพอใจกฎหมายใหม่นี้มากทีเดียว

“สุดยอดเลย เหมือนไทโรแค่โปรยอาหารลงพื้น ที่เหลือก็แค่ให้พวกมดงานทำงานกันเอง” ยุยทิ้ง ทั้งๆ ที่เห็นไทโรเอาแต่นั่งๆ นอนๆ แต่ทุกอย่างกลับเคลื่อนไหวโดยมีเขาเป็นศูนย์กลาง

“จะว่าแบบนี้ก็ไม่ผิด” แล้วเตรชก็ก้มหน้าทำงานต่อ ยังมีอีกหลายอย่างที่เขาต้องเฝ้าดูอย่างใกล้ชิด

แม้ยุยจะรู้ว่าไทโรกับเตรชสนิทกันมาก แต่ตอนนี้เธอยิ่งเข้าใจแล้วว่าทำไมเตรชจึงเชื่อมั่นในตัวไทโรมากกว่าที่คนอื่นเชื่อมั่น เพราะเขามองเห็นจุดมุ่งหมายของการกระทำได้อย่างละเอียดถี่ถ้วนนี่เอง

“แล้ว...ถ้าสมมุติว่าผลของสงครามไม่เป็นไปตามแผน ทั้งหมดก็สูญเปล่าใช่ไหม” ยุยถามเรื่อยเปื่อย เนื่องจากรู้ว่าตราบโดไทโรยังมีทั้งเตรชและการตัวย่อไม่มีทางเลือกที่แผนจะผิดพลาด

“ถ้าว่ามันจริงๆ ก็ใช้อยู่ เกิดทางนั้นสงบสติอารมณ์กันได้แล้วเปลี่ยนมาใช้วิธีการทูตแทน มีหวังไทโรต้องไป...”

เทรซไม่เอายากพูดต่อ แต่ยุยก็เดาได้ไม่ยาก

“แบบมินิรินใช่ไหม”

ยุยฟังเรื่องราวมาจากการตแล้ว ที่แรกก็แปลกใจเพราะคิดว่าไทโรไม่น่าจะทำอะไรแบบนั้นได้ แต่ตอนนี้เธอเข้าใจแล้วว่าคนที่ไทโรโหดร้ายด้วยมากที่สุดก็คือตัวเอง

“ไม่ต้องห่วงหรอก ถ้าเจ้าโล้นที่อยู่ทางนั้นเข้าใจเรื่องทุกอย่างได้อย่างที่ปากพูด มันคงไม่ปล่อยให้เหตุการณ์แบบนั้นเกิดขึ้นแน่ แถมตอนนี้คงจะวนจัดฉากสงครามแตกตาคอนทั้งโลกจนหัวหมุนอยู่ละมัง” เทรซหัวเราะในลำคอเมื่อนึกถึงอิงโฮ

“ฟังดูเหมือนพวกเราไปหลอกใช้ยังงั้นไม่รู้สิ” ยุยยิ้มแห้งๆ และขำไม่ออก ที่คนฉลาดแบบนั้นยังถูกไทโรครอบงำเอาได้

“ไหนๆ ก็พูดเรื่องนั้นกันแล้ว...สภาพร่างกายของไทโรเป็นยังไงบ้าง” น้ำเสียงของเทรซฟังดูจริงจังกว่าเมื่อครู่เสียอีก

“ฉันก็ช่วยเท่าที่จะทำได้แล้วละ ถ้าใช้ชีวิตแบบคนปกติก็น่าจะอยู่ได้สักสี่สิบห้าสิบปีสบายๆ แต่ถ้าตามปกติของไทโร...ฉันว่า...คงไม่พັນี่” แม้ยุยจะไม่เปลี่ยนสีหน้า แต่ก็กังวลมาตลอด หญิงสาวจึงเลี่ยงการพูดถึงเรื่องนี้จนเทรซต้องถามขึ้นเอง

“วิชาของฉันก็ช่วยได้แค่ร่างวัตถุเท่านั้น” เทรซถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วในที่สุดก็ต้องวางปากกาลงเพราะไม่มีกะจิตกะใจจะทำงานต่อแล้ว

“ถึงจะหาร่างใหม่ให้ ผลก็มีแต่จะแย่งลงเท่านั้น ไทโรน่าจะอยู่มานานเกินไป แถมยังอยู่ในโลกหลังความตาย วิญญาณก็เลยโดนเคี้ยวกรำซะจนเกรงกล้า ถ้าถอดจิตบริสุทธิ์ออกมาก็คงใกล้เคียงกับพวกเทพแล้วละ”

“แล้วที่ว่ารักษาสภาพวิญญาณไว้ไม่ได้ละ” เทรซเริ่มสงสัย จากที่ฟังดูขัดแย้งกันนิดหน่อย

“เพราะว่ามีพลังมากจนควบคุมไม่ได้ไง ถ้าอยู่ในภพขณะเดิมก็ต้องคงรูปแบบเดิมไว้ให้ได้มากที่สุด แต่ภายในของไทโรมันอัดแน่นจนแทบจะ

ระเบิดออกมาเต็มที่ การคงรูปเดิมไว้เลยเป็นเรื่องยาก”

“แบบนี้เอง เวลาใช้พลังเลยยิ่งทำให้เสียการควบคุมสินะ” เทรซเริ่มเข้าใจอาการเจ็บปวดของไทโรหลังใช้พลังแล้ว

“อย่าให้ใช้พลังนั้นแหละดีที่สุด” ยูเอะยอบก็ลุกขึ้น ได้เวลาไปหาอะไรกินแล้ว

ขณะที่ทุกคนกำลังหาทางกันไทโรออกจากปัญหาที่จะบันทึกเวลาของเขาอยู่นั้น ชนวนที่ไทโรจุดไว้ก็เริ่มลุกไหม้และไล่ทันเขาจนได้

นครเหนือซึ่งตอนนี้เหลือเพียงซากปรักหักพังเป็นหลักฐานของความเกรี้ยวกราดจากสงคราม ความหวังและความฝันของหลายคนพังทลายลง ณ ที่แห่งนั้น ทว่ายังมีอีกสิ่งหนึ่งที่ไม่ถูกทำลายด้วยไฟสงคราม แต่กลับถูกไฟนั้นกระตุ้นให้ลืมหืมตาตื่น

“แย่แล้ว!” ผู้เฒ่ามังกรฟานาสสะดุ้ง ผุดลุกจากเตียงหลังจากสัมผัสพลังที่ชั่วร้ายได้

“ท่านฟานาส!” โซอวี่งเข้ามาในถ้ำของอีกฝ่าย สีหน้าซีดเผือด

“เจ้าก็รู้สึกได้สินะ”

“จะทำยังไงดีครับ เจ้านั้นดันมาตื่นในช่วงเวลาแบบนี้ซะได้” โซอาร์อ้อนรน

“ช้าเร็วเวลานี้ก็ต้องมาถึง” ฟานาสคืนสู่ร่างมังกรยักษ์ช่วยชรา

เสียงร้องของมังกรเฒ่าเสมือนเสียงเรียกระดมพล เสียงของมังกรที่ขานรับการเรียกนั้นดังก้องอยู่ในหุบเขามังกร ทุกคนโผล่ออกมาจากถ้ำของตนด้วยร่างของมังกรเหมือนรู้ว่าถึงเวลาของการต่อสู้อีกครั้ง

“หายหน้าลืมหืมตาตื่นแล้ว ถึงเราจะต้องสูญเสีย แต่พวกเราจะต้องรับผิดชอบให้ถึงที่สุด มุ่งหน้าไปยังที่ที่พี่น้องของพวกเราหลับใหลอยู่กันเถอะ”

เมื่อสิ้นเสียงของฟานาส เหล่ามังกรต่างแผ่ร่อนเป็นการขานรับ

แต่ก่อนที่ทั้งหมดจะทะยานขึ้นฟ้าจากทางปล่องด้านบน เสียงตะโกนของโซอากี้ทำให้ทุกคนต้องหยุดและหันมาฟัง

“ไม่ใช่พวกเราที่ต้องแบกความรับผิดชอบไว้เพียงฝ่ายเดียว”

“เจ้าหมายถึง...” ฟานาสหันมาถาม พลังหริตตาลงจนเป็นเส้นเรียวยาว

“ใช่ ยังมีคนที่ต้องรับผิดชอบเรื่องนี้มากกว่าพวกเราอยู่”

แสงแดดซึ่งแผดเผารุนแรงในฤดูร้อนทำให้ภายในปราสาทเทียมฟ้า
ไม่ต่างจากเตาอบ ไทโรจึงมาปกรั่มกางเก้าอี้นอนเล่นอยู่ข้างคูน้ารอบกำแพง
นอกจากซิปส์แล้ว ทั้งการตีและยูยต่างก็เล่นน้ำในคูน้ากันอย่างสนุกสนานจน
คูน้าไม่ออกว่าเคยเป็นคู่กัดกันมาก่อน

ข้างตัวไทโรมีหนังสือพิมพ์อยู่สองฉบับซึ่งเธอชนมาให้อ่าน จากข่าวในนั้น
ดูเหมือนว่าแกรนด์เซ็นทรัลปฏิรูปกองทัพเรียบร้อยแล้ว และพร้อมจะยกทัพ
บุกอาบาตอนได้ทุกเวลา ซึ่งเธอชกับไทโรเห็นตรงกันว่านี่เป็นข่าวดี มีความ
เป็นไปได้ที่พวกเขาจะบุกมาช่วงย่างเข้าฤดูฝน แม้ปกติไม่ใช่ฤดูที่จะรบพุ่งกัน
แต่ก็เป็นช่วงเวลาปลอดภัยที่สุดสำหรับการเดินทางในภูมิภาคประเทศเช่นนี้ แล้วนี่
ก็เหลืออีกเพียงไม่ถึงเดือนก็จะเข้าฤดูฝน แต่ถึงจะเรียกว่าฤดูฝน ทางใต้ก็
แทบจะไม่มีฝนตกให้เห็น น่าจะเรียกว่าฤดูเมฆหนาจะเหมาะกว่า

‘เดือนหน้าอุณหภูมิจะลดลง ยิ่งเมฆมากทำให้แดดน้อย ความชื้นจะเพิ่มขึ้น
สภาพแบบนี้คงพอจะเดินทัพได้ อิงโฮเองก็รู้แผนของทางนี้แล้ว คงจะช่วย
เดินทางนั้นอีกแรง ที่เหลือก็ต้องพึ่งการตีแล้วสินะ’ ไทโรคิดขณะชำเลื่องมอง
การตีที่กำลังเล่นน้ำอยู่

‘จะผิดพลาดไม่ได้’

ขณะที่คิดเช่นนั้น ความช่วยก็มาเยือนอย่างรวดเร็วตามด้วยเสียงกระซิบ
ของนางพญา

“โซอามาแค่คนเดียว”

เมื่อได้ยินอย่างนั้น ไทโรจึงลดความตระหนก เพราะโซอาไม่ใช่มังกรที่
ว้าวาม และไม่ใช่นาตบุกมาโจมตีคนเดียวแน่ ฉะนั้นเหตุผลเดียวที่โซอามาหา
เขาถึงที่ก็คือมาส่งข่าวสำคัญ

“ซิปส์ ไม่ต้องโจมตี เป็นโซอา”

ไทโรลุกขึ้นและยกมือห้ามซิปส์ซึ่งกลายร่างเป็นมังกร ทั้งยังเตรียมโจมตี
โดยควบคุมหยดน้ำให้ลอยขึ้นมาจากคุอบเมือง

“จะออกไปคุยเธอ” การตีสนใจ

“อ้อ แต่เธออย่าออกไปด้วยจะดีกว่า” ไทโรห้ามไว้ ถ้าการตอออกไปด้วย ไชอาคงจะระวังคำพูดจนหลอกถามความลับยาก

เทนเซยูยกกระโดดขึ้นจากน้ำและสวมเสื้อผ้าทั้งที่ตัวเปียก แล้วเดินตาม ไทโรไปด้วย เธอเป็นห่วงว่าอาจเกิดสถานการณ์ไม่คาดฝันจนทำให้ไทโรต้องสู้ ซึ่งย่อมไม่ดีแน่ จึงต้องรีบตามไปควบคุมเหตุการณ์ตั้งแต่เนิ่นๆ

“จะไปด้วยก็ได้หรอก แต่...”

ไทโรพูดยังไม่ทันจบ ยูยกก็แทรกขึ้นเหมือนอ่านใจได้

“ห้ามใช้ความรุนแรง แล้วก็ห้ามควมูโยโกออกมา รับทราบแล้วเจ้าคะ” ยูยกทำเสียงประซดประชันเล็กน้อยอย่างแง่งอนเมื่อเห็นว่าไทโรคิดว่าเธอเป็นพวกหัวรุนแรง ถึงจะเป็นอย่างนั้นจริงๆ ก็เถอะ

เมื่อไทโรเดินไปถึงพื้นที่ที่กว้างไม่ห่างจากปราสาทเท่าไรนัก ก็พบไชอา ยืนอยู่กลางวงล้อมของเหล่าสัตว์อสูรลูกน้องของโคคิ แต่ก็ไม่มีท่าทางหวาดหวั่น ...คงเตรียมใจไว้แล้วว่าถ้ามาก็ต้องเจอกับการต้อนรับแบบนี้

คนที่กำลังคุยกับไชอาอยู่ก็คือ โคคิกับซาลักซ์

“ถึงพวกข้าไม่ชอบกินเนื้อมังกร แต่ก็เชื่อว่าจะไม่กินนะเพีย”

โคคิขมขู่ขณะที่ซาลักซ์พยักหน้ารับ

“เหมือนเด็กที่เกลียดพริกหยวกหรือแครอท แต่สุดท้ายก็โดนหลอกให้กินจนได้”

ซาลักซ์พยายามเปรียบเทียบ แต่ทุกคนที่ได้ยินกลับเงยบกริบ เพราะไม่เข้าใจว่าเจ้าแมวมานี่พยายามจะสื่อสารอะไร

“ข้ามีธุระสำคัญจะพูดกับไทโร” ไชอาทำเป็นไม่สนใจทั้งคู่แล้วถามหา ไทโรแทน

“ทีหลังถ้ามีธุระกับข้า ก็ช่วยส่งสาว ๆ สวย ๆ มาละ” ไทโรเอ่ยขึ้นขณะแหวกวงล้อมของพวกสัตว์อสูรเข้ามา

“ทำไมต้องสาว ๆ สวย ๆ ด้วยล่ะ?” โคคิหันไปถามซาลักซ์

“มันถึงเวลาแล้วไง” ซาลักซ์กอดอก ตอบแบบมั่นอกมั่นใจ

“ถึงเวลา?” โคคิงกว่าเดิม

“ถึงเวลาติดลัดของไทโรแล้วไงล่ะ!”

ชาลค์ซ์ประกาศพร้อมกับเบิกตากว้าง แล้วทันทีนั้นก็ถูกไทโรตบกะโหลก
เต็มแรง

“เล่นมุกไม่ดูสถานการณ์เลย ไอ้แมวเพี้ยน” ไทโรต่อว่า แต่ทุกคนในที่นั้น
กลับคิดเหมือนกัน

“ก็แล้วใครมันเริ่มก่อนล่ะเพีย!”

“เฮ้! มีอะไรที่รีบพูดมา วันนี้ข้าอารมณ์ดีหอรกนะ เลยจะไม่โยนแกให้
เจ้าพวกนี้เซม็อบเป็นมือเทียง”

ไอซอามองซ้ายมองขวา ก่อนจะเริ่มเรื่อง

“พวกเจ้าทำให้รีเจเนดราคอนตื่นขึ้นมาแล้วนะสิ”

“พวกเรา?” ลูกน้องไอคิหันไปมองหน้ากันแบบงงๆ

“หมายถึงไอตัวที่นอนอยู่ใต้ครเหนื่อสินะ” ไทโรเคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อน
แต่กลับเพ่งนึกขึ้นได้เมื่อไอซาเอ่ยถึง

“แล้วไง ดูนั่นก็เป็นปัญหาของมังกรอย่างพวกแกไม่ใช่หรอ” ชาลค์ซ์
ขัดขึ้นก่อนที่ไอซาจะพูดต่อ น้ำเสียงและที่ทาดูจริงจึงไม่ใช่มุกแบบเดิมแล้ว
เพราะถึงจะดูเพี้ยนๆ แต่ชาลค์ซ์ก็ไม่โง่ขนาดไม่เข้าใจว่าไอซามีแผนอะไร

“มันไม่ใช่แค่ปัญหาของพวกเราแล้ว เพราะถ้าพวกเจ้าไม่ทำลายนครเหนื่อ
รีเจเนดราคอนก็肯定不会ตื่นขึ้นมา...อย่างน้อยก็ในอีกร้อยสองร้อยปีนี่”

ไอซาเอ่ยต่อขณะไทโรจ้องเขม็ง คล้ายกับว่าเพียงแค่แรงกดดันของเข
ก็มากพอจะบีบให้ไอซาต้องพูดความจริงทุกอย่าง

“นั่นสินะ” ไทโรเล่นลิ้น ทั้งๆ ที่เริ่มใจเสีย เพราะรีเจเนดราคอนไม่อยู่ใน
แผนด้วยเลย

“เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับไทโรสักหน่อย” ยูเยียงแทน

“ไม่เกี่ยวกับเหมือนกัน ถึงจะอ้างว่าเป็นเพราะเสนานิการของเจ้า แต่มัน
ต่างกันตรงไหน” ไอซาเตรียมตัวมาดี จึงเถียงได้แบบไม่ต้องคิด

“แล้วจะเอาอย่างไร”

ไทโรถามเสียงแข็งจนไอซาชักเริ่มใจฟ่อ ถึงจะเคยเจอคนระดับไทโรมา
นักต่อนัก แต่ไม่เคยเจอใครมีแรงกดดันมากเท่านี้มาก่อน และดูเหมือนไทโร
เองก็ควบคุมแรงกดดันนี้ได้ตามใจนึกเสียด้วย

“ไม่เอายังไง แค่มอบกว่ารีเจนดราคอนสูญพลังไว้เต็มที่แล้ว รวมถึงพลังของโลกด้วย พวกเราเผ่ามังกรคิดว่าจะไม่เสี่ยงเข้าไปหยุดมัน” ไชอาบอกตามที่วางแผนไว้

“กำลังจะบอกว่าพวกแกจะปล่อยให้มันอาละวาดทำลายล้างโลกสินะ” ไทโรถามไปตามน้ำ...เขาอ่านแผนของไชอาออกแล้ว

“ใช่” ไชอากลืนน้ำลายเอือก

“ฮ่าๆๆ” ไทโรระเบิดเสียงหัวเราะจนคนอื่นหัวเราะตาม “กิติสิ ปล่อยให้มันเผาโลกให้เป็นจุณไปเลย เพราะข้าเองก็ตั้งใจจะทำแบบนั้นเหมือนกัน”

ไชอาหน้าซีด “แต่ถ้าปล่อยไว้ มันจะ...”

“กลายเป็นแบบโลกอีกตัวไหม?”

ไชอาหยุดไม่ทันจบ ไทโรก็ยกมือขึ้นห้าม เขาเองก็รู้อะไรเรื่องนี้ดี ถ้ามังกรที่ได้รับเชื้อจากโลกีสืบตาดัน ไม่ช้าก็กลายเป็นสภาพ และวิวัฒนาการก้าวกระโดดจนพลังทวีขึ้นเรื่อยๆ

“เห็นเข้าใจหรือไง ไชอา คิดว่าถ้าปล่อยให้รีเจนดราคอนอาละวาดแล้วข้าจะทำตัวเป็นฮีโร่กระโดดเข้าไปโชว์พาวหยุดมันหรือ ถ้าอยากจะทำความอดทนกันละก็ แกว่งแผนมาพิชิตซะแล้วละ เพราะพนันได้เลยว่าคนที่จะหมดความอดทนและกระโดดเข้าไปตายคนแรกไม่ใช่ข้าแน่ แต่เป็นพวกมนุษย์ต่างหาก”

พอได้ยินคำตอบของไทโร ยูยก็ถอนหายใจโล่งอก ตรงกันข้ามกับไชอาที่เหมือนถูกน้ำเย็นสาดหน้าจนขาวเผือด

“และจะบอกอะไรให้อีกอย่างนะ มังกรที่สูญเสียความคิดจะทำอะไรตามสัญชาตญาณเท่านั้น และเท่าที่ข้ารู้มา รีเจนดราคอนคือมังกรที่ดุคกลืนพลังงานทุกอย่าง และตอนนี้สิ่งมีชีวิตที่มีพลังงานมากที่สุดก็คือจ้าวสมุทร ฉะนั้นแล้ว...คงรู้ว่าเป้าหมายแรกที่มันจะไปคือที่ไหน”

ไชอาลึ่มนึกถึงเรื่องนี้ไปเสียสนิท ถ้าปล่อยให้รีเจนดราคอนสู้กับจ้าวสมุทร สิ่งที่มาแย่งชิงจะมีเพียงอย่างเดียวก็คือหายนะครั้งยิ่งใหญ่

“ฮือๆ รีบกลับไปซะ ตอนนี้อย่างทันเวลาละ” ไทโรโบกมือไล่

ไชอาเริ่มลั้งเล เขาประเมินไทโรพลาดไป ถึงจะดูบ๊อบอและปาเถื่อน แต่วิสัยทัศน์ช่างต่างจากคนธรรมดาอย่างยิ่ง

ขณะที่ถูกอ่านชาตจนไม่มีอะไรเหลือมาหลอกล่ออีกฝ่าย ไชวาก็वादด้วยอารมณ์แทนความคิด ซึ่งไม่บ่อยนักที่เขาจะควบคุมตัวเองไม่อยู่เช่นนี้

“นี่นะหรือคนที่เรียกตัวเองว่าราชา! ถึงจะทำตัวเยี่ยงทรราชต่ำช้าแค่ไหน แต่ราชาจะต้องรับผิดชอบต่อสิ่งที่ตนกระทำถึงที่สุดไม่ใช่หรือ!”

คำพูดของไชวาก็ทำให้ทุกคนหันไปมองไทรโร ต่างรู้ว่าได้เปลือยที่ดูชั่วร้าย เนื้อแท้ของเขาก็คือราชาที่มีจิตใจสูงส่งกว่าใคร และไทรโรมีความรับผิดชอบต่อสิ่งที่ตนกระทำ ไม่เช่นนั้นก็คงถูกนำหน้าของโลกว่าต้องแบกเอาไว้บดขยี้จนจิตใจแตกสลายไปแล้ว ที่เขายังทนรับบทจอมมารโหดชั่วเช่นนี้ได้ก็เพราะมีความรับผิดชอบต่อสิ่งที่ทำจนถึงที่สุดนั่นเอง

“พะ...พูดอะไรของแกนะ!”

ยูยที่รู้จักไทรโรดีกว่าพวกโคคีवादพร้อมกับจะตรงเข้าไปเอาเรื่อง แต่ไทรโรคว้าตัวไว้ เขานิ่งเงียบจนทุกคนใจหาย ก่อนจะฉีกยิ้มและเอ่ยอย่างอารมณ์ดี

“น่าสนุกดีนี่”

“น่าสนุก?” ไชวาสงสัย เรื่องที่พูดมาไม่เห็นมีส่วนไหนน่าสนุกเลยสักนิด

“ก็ได้ ข้าจะไปหยุดเจ้าริเจนดราากอนนั่นเอง”

คำตอบของไทรโรทำเอาทุกคนตะลึง ยูยเตรียมจะค้านชนิดหัวชนฝา แต่ถูกไทรโรเอามือปิดปากไว้เสียก่อน จากนั้นจึงชี้หน้าไชวาทำหน้าเหมือนตัวโกงในหนังแล้วพูดปิดท้าย

“แล้วแกจะเสียใจที่ข้าเป็นคนจัดการเรื่องนี้”

หลังจากที่ไชวาได้รับคำตอบที่ต้องการแล้ว ก็รีบกลับไปทันที ส่วนไทรโรก็นำเรื่องนี้ไปบอกเทรซ และแน่นอนว่าไม่ใช่แค่เทรซ แต่ทุกคนในห้องประชุมต่างเคร่งเครียดขึ้นมาทันที

“เทรซ” การ์ดเรียกเมื่อเห็นว่าทุกคนในห้องเงียบกันหมด และถ้าเป็นเทรซก็น่าจะมีวิธีเปลี่ยนความคิดไทรโรได้

“ก็รู้อยู่แล้วว่าเป็นกับดัก แล้วจะไปอีกหรือ” คนถูกเรียกถอนหายใจก่อนจะถามไทรโร

“เหอะๆ โทษที แบบว่าเลือดขึ้นหน้าเลยพลั้งปากไป”

คำตอบของไทโรทำเอาเธอต้องกุมขมับ

ถึงทุกคนจะเครียดกับคำตอบของไทโร แต่กลับเข้าใจดีเพราะพวกเขาก็โกรธเช่นกันที่คนนอกซึ่งไม่รู้อะไรเลยลักนิตมาพูดแบบนั้น ถ้าเป็นคนอื่นซึ่งไม่ใช่ไทโร ที่ผลอาจไม่ใช่แค่ปากก็ได้

เธอชหนักใจเรื่องนี้มาก เขาก็มีหน้าคิดหาทางแก้ไข ทว่าการที่ไทโรพูดออกไปเช่นนั้นก็เหมือนการตัดสินใจขั้นสุดท้ายไปแล้ว การที่จะทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้แล้วปล่อยเรื่องนี้ให้พวกมันจัดการก็คงไม่จบง่าย ๆ แน่

หลังจากที่ลังการคิดอยู่หลายตลบ สุดท้ายเธอก็เอ่ยปาก

“ไปจัดการการเงินตราทุกอย่างที่ไทโรว่าละกัน”

คำตอบของเธอทำให้ทุกคนประหลาดใจ แต่เธอก็รีบพูดต่อก่อนที่จะไทโรจะร้องเฮ

“แต่แกห้ามไปนะไทโร”

“เฮ้ย! ได้ไง เรื่องสนุกๆ แบบนี้ขาดข้าไม่ได้หรอก” ไทโรเถียงทันที ซึ่งทุกคนก็คิดอยู่แล้วว่าอย่างไทโรคงไม่เจียบฟังเธอโดยไม่ปรึกษาพูดเลยแน่ๆ

“สนุกกับผื่นละสิ มังกรที่บ้าคลั่งเพราะติดเชื่อโลกมันอันตรายนะเพีย ถึงจะเป็นแกก็เถอะ แล้วคิดบ้างไหมว่าถ้าแกเป็นอะไรไป พวกเราจะทำยังไง” เธอสงสัยจนแล้วจิ้มหน้าผากไทโรไปพลาง

“ข้าไม่เป็นอะไรแน่นอน” ไทโรเถียงแบบเอาสีข้างเข้าถู นอกจากฟังไม่ขึ้นแล้วยังไร้เหตุผลสุดๆ

“แค่พูดมันก็ง่ายสิเพีย!” เธอขวาด แต่พอเห็นแววตาของไทโรก็ต้องรีบหุบปาก

“นายมองว่าข้าเป็นคนแบบไหนเธอเธอ เธอ ไร้ความรับผิดชอบ พาดัวเองไปตายแล้วทิ้งลูกน้องไว้ข้างหลังนั่นเธอ”

ไทโรถามเสียงเครียด ซึ่งเธอก็ตอบอย่างเคร่งเครียดกว่า

“ให้ตายก็ไม่มีวันคิดแบบนั้น” พูดจบเธอก็เดินออกไปจากห้อง แต่ก่อนจะปิดประตูก็เอ่ยทิ้งท้ายไว้ “กับพวกเรา แกไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ตัวเองหรอก อยากจะทำอะไรก็ทำไปเถอะ”

‘งอนใช่ใหม่นั่น’ คนอื่นๆ ต่างคิดพลางหันไปมองการตักที่น่าจะรู้จักเธอช

ดีกว่าคนอื่น

‘อนชัวร์’ การ์ตพยักหน้ากับตัวเองอย่างมั่นใจ

“บลัซซี ไคตี้ งานนี้ต้องขอแรงพวกนายสองคนแล้วละนะ” ไทโรทำเป็น
ไม่สนใจ หันไปเรียกคนที่จะพาไปด้วย

“ครับ” ทั้งคู่พยักหน้าอย่างยินดี

“เทาชี บิล พวกนายก็ต้องไปด้วย”

บิลซึ่งถูกใช้งานบ่อยจนเริ่มชินจึงขานรับทันที แต่เทาชีที่ปกติไทโรจะ
ใช้งานเฉพาะในเขตปราสาทกับในสนามรบเท่านั้นสะดุ้งโหยง

“เอ๋? ผมด้วยหรอ” เทาชีชี้ตัวเองอย่างประหลาดใจ

“คู่ต่อสู้คือรีเจนดราคอน วิชาของนายน่าจะมีประโยชน์”

ไทโรตอบสั้นๆ ทว่าคำว่ามีประโยชน์ทำให้เทาชีดีใจจนน้ำตาไหลพราก

“ที่เหลือก็สืบอีกคน เตรียมออกเดินทางทันที”

ขณะที่ไทโรขานชื่อคนสุดท้าย การ์ตก็รีบขึงและขมื่อให้สูงที่สุดเพื่อ
อาสาไปด้วย...แต่ก็เช่นเคย ไทโรทำเป็นมองไม่เห็น

“เดี่ยวลี ให้เขาไปด้วยคน!” การ์ตไม่ยอมแพ้ รีบตะโกนลั่น

“ไม่ได้ เธอเป็นเสนาริการ จะพาไปเสี่ยงอันตรายได้ยังไง” ไทโรส่ายหน้า

ปฏิเสธ

‘เฮ้ย! แล้วแกที่เป็นผู้นำละเพีย!’ ทุกคนคิดเหมือนกันขณะจ้องไทโร
อย่างตำหนิ

“ฉันนั้นไปได้สินะ”

ยุยรีบเสนอตัว แต่ไทโรรีบยกแขนขึ้นมาไขว้กันเป็นการปฏิเสธแบบ
เด็ดขาด

“เธอยังไม่ได้ใหญ่ เกิดสติแตกหยาบมูโยไก่อออกมาทุบ ก๊อวานกันพอดี”

“เอ่อ...คือว่า...ไม่เอาจอมเวทอย่างฉันหรืออเล็กไปด้วยจะดีหรอคะ”

จูเรียยกมือถามแบบหวาดๆ เพราะแค่ขยับปากก็ถูกการ์ตกับยุยจ้องตาเขียว
แล้ว

“จูเรีย เธอเองก็น่าจะรู้ไม่ใช่หรอว่าเผ่ามังกรดำนั้นหาเวทมนตร์ได้”

“แต่ถ้าเป็นเวทมนตร์ของฉัน น่าจะใช้กับมังกรได้ผลนะคะ แล้วถ้า

ถึงคราวจำเป็นจริงๆ ก็ยังใช้เวทช่วยพาหนีได้อีก”

จูเรียแย้งแบบมีเหตุผลจนไทโรคิดทบทวน แต่การติดกับขยุยเดินมาเอาหัวดันหน้าหญิงสาวแบบหาเรื่อง

“กลัมากนะยะหล่อน เป็นพวกชอบตามตื้อหรือไง”

การตกระชิบข้างหูด้วยเสียงเหมือนฆาตกรโรครจิต จูเรียเหวี่ยงอตะก
พลักๆ

“คิดจะเสนอหน้าทำคะแนนแบบนี้ ไม่รักชีวิตแล้วใช่ไหม”

ขยุยกระชิบที่หูอีกข้าง นัยน์ตาขวางเหมือนงูจ้องเหยื่อ จูเรียจึงยกมือ
ที่สั่นพ้อๆ ขึ้นช้าๆ แล้วพูดเสียงสั่น

“ชะ...ขอโทษค่ะ แต่ฉันว่าไม่ดีกว่า”

“อ้าว ทำไมเปลี่ยนใจล่ะ” ไทโรแปลกใจ

“คะ...คือว่ากลัวจะไปเป็นตัวถ่วงนะคะ ะ...รูปแบบการต่อสู้ของฉัน
ไม่เข้ากับพวกแม่ทัพด้วย” หญิงสาวหาข้ออ้างจนได้

“นั่นสินะ ไม่มีเวลาเตรียมการด้วย” ไทโรพยักหน้าอย่างเข้าใจ แต่แท้จริง
นั้นไม่รู้เลยว่าจูเรียปฏิเสธเพราะแรงกดดันจากสองสาวที่ขนาบข้างเธออยู่

“ถ้าจะใช้แผนการต่อสู้แบบไร้สมองอย่างสองคนนั้น ก็พาเข้าไปด้วยสิ”
ซาลักซ์เสนอตัวด้วยคำพูดที่ทำให้บัลซัคกับโคคิหันมาจ้องแบบเคืองๆ

‘เขารู้ไหมละนั่นว่ากำลังตำตัวเองด้วย’ คนอื่นๆ ที่อยู่ในห้องต่างมอง
ซาลักซ์ด้วยแวตาสมเพช

“แถมะอยู่ที่นั่นเลย เจ้าแมวเพี้ยน ถ้าชนแม่ทัพไปหมดแล้วเกิดมีใคร
บุกมาตอนนี้จะทำยังไง” ไทโรสั่งสอน

แต่ซาลักซ์กลับยิ้มมุมปาก แล้วตอบอย่างมั่นใจ “ถามไงๆ ก็ปล่อย
ให้มันบุกนะสิ!”

“จะไปตายที่ไหนก็ไปเลย เจ้าแมวบ้า”

ไทโรซึ่งเกลียดตมูกของซาลักซ์แล้ว จึงคิดจะออกเดินทางทันที แต่ก่อนจะ
ออกจากห้อง วาเลโอวาก็คว้าแขนของเขาเอาไว้และกระชิบกระซิบให้ได้ยินกัน
แค่สองคน

“ไม่พาลेटี้ฮาร์ดไปด้วยเธอ”

“อย่าเข้าใจผิดสิ วาเลเหมียว จริงอยู่...ถ้าเป็นยูจิน หรือเลดี้ฮาร์ดในตอนนี้น่าจะหักล้างพลังของโลกได้ แต่สิ่งที่เธอควรทำก็คือการเฝ้าดูความเป็นไปของโลกใบนี้ และตัดสินใจในท้ายที่สุดเอาเองว่าจะทำยังไง”

“แต่ฉันมั่นใจว่าถ้าถึงคราววิกฤติจริงๆ เธอจะยื่นมือเข้าช่วยนายนะ”

“ก็คงอย่างนั้น แต่ก็นั่นแหละ ข้าอยากจะให้เลดี้ฮาร์ดยืนอยู่วงนอกจะได้ไม่ตัดสินใจพลาดในขั้นท้ายสุด...เพราะสิ่งที่ข้าทำลงไปก็อาจเป็นแค่ความผิดพลาดจากความโง่เขลาที่ได้ จริงไหม”

ไทโรลูปหัววาเลโอร่าก่อนจะจากไป

“เข้มนวดเกินไปแล้ว...เหมียว”

พวกไทโรรีบเตรียมการมุ่งสู่ภาคเหนือด้วยเวทเคลื่อนย้าย เทนเชยุยกออกมาส่ง สี่หน้ากังวล การดำทับบางอย่างกับบลัซซีและซีปัส

“บิล พอไปถึงแล้ว ไม่ต้องลงมือสู้นะ” ไทโรจับไหล่บิล ซึ่งเจ้าตัวก็ทำหน้าหงๆ “งานนี้เป็นกับดัก พวกมังกรครองเล่นงานคนที่รอดจากการต่อสู้ครั้งนี้ ฉะนั้นทันทีที่การต่อสู้จบลง นายจะต้องพาพวกเราหนี เข้าใจไหม”

บิลคือหลักประกันที่ไทโรพอจะหาได้ในเวลานี้

“ครับ ผมสัญญาว่าจะพาทุกคนกลับมาให้ได้” บิลรับคำเป็นมั่นเป็นเหมาะ

หลังจากที่พวกไทโรเดินทางไปแล้ว การ์ตักตรงเข้ามาหาเทนเชยุซึ่งทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้ จากนั้นจึงหันไปบอกทุกคนด้วยสี่หน้าปราศจากรอยยิ้ม

“มาเถอะ ถึงเวลาใช้ไฟตายของพวกเราบ้างละ”

“รีเจนดราคอน!”

ทุกคนที่อยู่ในห้องประชุมของแกรนด์เซ็นทรัลได้รับข่าวเรื่องรีเจนดราคอนจากโซอาแล้วก็พากันตกใจ พรอมจึงต้องยกมือขึ้นให้ทุกคนเงียบ แต่พอโซอาเล่าถึงแผนการหลอกให้ไทโรไปสู้กับรีเจนดราคอนแล้ว ทุกคนก็มีสีหน้าดีขึ้น

“โอกาสมาถึงแล้ว ถ้าเล่นเกมเล่นตอนราชาเงาบาดเจ็บล่ะก็ พวกเราชนะแน่”

“แถมต้องเร่งเดินทางไปภาคเหนือ คงเอากำลังคนไปได้ไม่เยอะ พวกเราเองก็รีบไปกันเถอะ”

“จะใช้หรือ อย่างราชาเงาเนี่ยจะโง่ติดกับตื้นๆ แบบนี้” โลคาแย้ง
ทุกคนหายตื่นเต้นทันทีและเริ่มเห็นด้วย ที่แล้วๆ มา แผนของราชาเงา
มาเหนือเมฆคาดเดาอะไรไม่ได้เลย แต่จู่ๆ จะติดกับเสียเองก็ดูขัดแย้งกันมาก

“หรือจะเป็นแผนซ้อนแผนอีกแล้ว?”

เหล่าเสนาธิการเริ่มวิตกจริต ซึ่งโลคาไม่ต่อว่าเลย เหตุการณ์ที่ผ่านมา
แม้ไม่ยากจดจำ แต่มันก็กลายเป็นแผลใจของทุกคนที่มักจะเจ็บจี๊ดขึ้นมา
เมื่อเอ่ยถึงราชาเงา

“คิดว่าไง อิงโฮ” โลคาหันไปถามเพื่อนซึ่งนั่งทอดอกขมวดคิ้ว ไม่พูดอะไร
เลย

“ไม่ใช่แผนหรือก ถูกดูหมิ่นแบบนี้ก็เป็นธรรมดาที่จะต้องของขึ้นอยู่
แล้ว แต่ปัญหาคือทางนั้นเตรียมแผนอะไรไว้หรือเปล่านี้สิ แล้วถ้าเราทำอะไรลง
ไปแล้วเกิดส่งผลให้เลวร้ายขึ้นอีกล่ะ...เอาไงดีนะ” อิงโฮคิดไม่ตก เขาอยาก
สนับสนุนให้ไปทำงานได้เต็มที่ด้วยการไม่เดินออกนอกแผนเดิม

“อิงโฮ?” เมื่ออีกฝ่ายไม่ตอบสนอง โลคาจึงเรียกซ้ำ

“หา? อะไรนะ”

“ฉันถามว่าเรื่องนี้แกคิดว่าไง”

“นั่นก็...จะเป็นแผนหรือไม่ใช่แผน เราก็ไม่ควรเคลื่อนไหว”

ทุกคนแปลกใจเมื่อได้ยินคำตอบของอิงโฮ โดยเฉพาะไซฮาซึ่งเป็นคน
สร้างโอกาสให้

“เดี๋ยวลี ถึงจะเป็นแผนก็เถอะ แต่เวลานิดเดียวฝ่ายนั้นไม่มีทางวาง
กลยุทธ์ลึกลับซับซ้อนได้หรอก” ไซฮาเถียงทันที ซึ่งโลคาเองก็คิดแบบนั้น

“ไม่ใช่เรื่องวางกลยุทธ์แบบไหนไว้ แต่ปัญหาคือไม่มีอะไรรับประกันว่า
จังหวะที่เราเคลื่อนไหวไป กำลังหลักของราชาเงาจะไม่บุกโจมตีแกรนด์เซ็นทรัล
...ต้องคิดให้รอบคอบว่าจะเสี่ยงดวงกับโอกาสที่เกิดขึ้นแบบกะทันหัน หรือ
จะทุ่มทุกอย่างกับการรบที่อาบาดอน”

อิงโฮกำหนดตัวเลือกให้ทุกคนถกคิด แม้มนุษย์มักชอบเสี่ยงดวง แต่

ก็รักผลประโยชน์ที่ได้แน่นอนมากกว่า

‘ที่อิงโฮพูดมันก็จริง แต่รู้สึกแปลกๆ แะะ ปกติต้องหาทางใช้ประโยชน์จากโอกาสนี้ไม่มากก็น้อยนี่นา แต่นี่...’ โลกานึกตังใจ แต่ก็หวังว่าคงแค่คิดไปเอง

หลังจากการถกเถียงกัน เสียงส่วนใหญ่สนับสนุนความคิดของอิงโฮ พวกเขาไม่พร้อมจะเสี่ยงโดยมีเวลาเตรียมตัวแค่นี้ไม่กี่นาที เมื่อได้มติแล้วทุกคนจึงหันไปรอฟังคำชี้ขาดจากพรอม

“ท่านผู้นำครับ”

โคเลเซียส หัวหน้าเซเวนไนด์หันไปทักพรอมซึ่งกำลังครุ่นคิด ความเงียบเข้าปกคลุมห้องประชุมอยู่เกือบนาทีก่อนที่จะได้ยินเสียงของพรอมประกาศ

“พวกเราจะลงใต้ บุกอาบาตอนกัน”

“หา!” ทุกคนฮือฮาหลังได้ยินคำประกาศชี้ขาดที่สวนทางกับมติที่ประชุมโดยสิ้นเชิง

“แต่ว่าท่านผู้นำครับ”

โคเลเซียสจะทักท้วง แต่พรอมยกมือห้าม

“ฉันรู้ ที่ทุกคนพูดมาก็มีเหตุผล แต่ว่า...ขอให้เชื่อในคำสั่งของฉันเถอะ” พรอมสั่งพรหมใจว่าถ้าพลาดโอกาสนี้ไปจะต้องเสียใจไปจนตาย

หลายคนมีสีหน้าไม่อยากจะเชื่อและก็อยากจะค้าน

“คำพูดของท่านผู้นำถือเป็นสิทธิ์ขาด!” มาร์วิซตะโกนลั่นจนในที่ประชุมเสียงลงและกลับมาสู่ความสงบ

ระบอบการปกครองใหม่อาจจะดูเผด็จการไปบ้าง แต่ความเป็นจริงมันก็ใช้ควบคุมการทำงานกับคนทุกประเภทได้ดี โดยเฉพาะพวกชอบมีปัญห

“ขอบใจมาร์วิซ เอละ ฉันรู้ว่าเพียงแค่คำสั่งของฉันไม่ใช่สิ่งที่จะนำมาเป็นเหตุผลในการเคลื่อนไหว และการเคลื่อนไหวในช่วงเวลานี้ทั้งลำบากทั้งอันตราย แต่ว่า...มันก็น่าลองไม่ใช่หรือ”

คำพูดของพรอมฟังดูง่ายแต่ก็สะกิดใจทุกคน แน่หนอ...สิ่ๆ ทุกคนก็อยากบุกในช่วงที่ราชาเงาไม่อยู่ที่ปราสาทเทียมฟ้า

‘แยะละสิ ไม่ใช่แค่เรื่องผู้นำไม่อยู่ที่ปราสาทเทียมฟ้า แต่ในกองทัพของ

ท่านไทโรตอนนี่คงอลหม่านกันน่าดู เรื่องปราบวีเรนดราคอนเขาก็คงพากำลังหลักไปด้วย แล้วยังต้องห่วงหน้าพะวงหลัง ไม่ดีแน่ ไม่คิดเลยว่าแค่ล้างสังหารของท่านผู้น่าจะพลิกกระดานกลับได้” อิงโฮนั่งคิดจนเหงื่อตก แต่ก็พยายามเก็บอาการไว้

“เคลื่อนไหวพตอนนี้ ถึงจะเสี่ยงเพราะภูมิประเทศ แต่ขวัญกำลังใจทหารจะดีกว่าแน่ ก็คุ้มอยู่นะ”

แม้แต่โลคายังเห็นด้วย อิงโฮยังไม่รู้จะหาทางออกอย่างไรดี

“ทำยังไงดี จะหาเหตุผลอะไรให้ท่านผู้นำเปลี่ยนใจ...คิดให้ออกสิเราคิดสิๆ”

แต่ยิ่งเร่งก็ยิ่งลน เสียงสนับสนุนเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งเสียงเกินครึ่งเทไปทางพยอมแล้ว

“ถ้าเช่นนั้นก็บุกอาบา...”

พยอมประกาศยังไม่ทันจบคำ เสียงระเบิดก็ดังขึ้นพร้อมกับกำแพงตึกหายไปตลอดแนว ลมกระโชกเข้ามาจนทุกอย่างปลิวไปหมด

“อะ...ศัตรูเธอ!”

พยอมรีบใช้พลังจิตยกโต๊ะขึ้นหมุนควงไล่ฝุ่นควัน และสิ่งที่เห็นก็ทำเอาทุกคนอ้าปากค้างไปตามๆ กัน

“ขอโทษที่ขัดจังหวะ แต่ขอแนะนำว่าปล่อยไว้กันอ้วนๆ ของพวกแกอยู่ติดเก้าอี้ไว้จะดีกว่านะ” การ์ตเอ่ยขึ้นโดยมีจูเรียกับซาลักซ์ยืนประกบข้าง

พริบตาที่เห็นหน้า พยอมก็ตั้งใจจะลงมือ แต่แค่จูเรียสัมผัสได้ถึงพลังจิตเธอก็ใช้เวทมนตร์เผาเมืองเป็นการขู่ทันที

“บอกแล้วไง อยู่ให้ติดเก้าอี้ไว้” การ์ตก้าวเข้ามาในห้องประชุม หันๆ ที่อยู่กลางดงของศัตรูแต่กลับไม่มีท่าทีหวาดกลัวเลย “การติดต๋อสื่อสารก็ห้าม”

พริบตานั้น ซาลักซ์ก็ไปโผล่ข้างหลังมาร์วิชและทำลายอุปกรณ์สื่อสารที่เขาเตรียมจะใช้ พยอมตาโต เธอตกใจเพราะมองไม่ทันว่าซาลักซ์ขยับตัวจากห้องด้านหนึ่งมาโผล่ตรงนี้ได้ยังไง

“ฉันขอบอกเหตุผลที่มาแบบง่ายๆ ลึ้นๆ ละกัน...พวกแกทุกคนห้ามขยับเขยื้อนไปไหนจนกว่าราชาเงาจะเสร็จธุระกับวีเรนดราคอน” เอ่ยจบการ์ตก็

ดิ่งแก้อี๊มานั่งไขว่ห้างและหยิบกล่องยาสูบขึ้นมาจุด “และถ้าไม่ทำตามก็...โน่น”

หญิงสาวที่ปลายกล่องยาสูบไปนอกกำแพงตึกที่พังลง ที่ปลายแหลมของยอดโดมซึ่งห่างไปไม่กี่ช่วงตึกมีคนสองคนถูกมัดติดกัน

“นั่นมันท่านชินกับท่านชินนี่นา!?” คนของทางภาคเหนือจำได้ดีจึงเปลอลูกขึ้นยืน และพริบตานั่นหัวของเขาก็ระเบิดกระจายไปทั่วห้องเพราะถูกซาลักซ์ตะปบเพียงครั้งเดียว

“ก็บอกแล้ว...ให้กันติดเก้าอี้ แถมฉันยังพูดไม่จบด้วย” การ์ตเอ่ยต่อไป ขณะที่ทุกคนนั่งตัวสั่นงมมองศพไร้หัวที่เลือดยังพุ่งออกมาไม่หยุด

“ถ้ามีใครพยายามออกจากห้องนี้หรือออกจากเมืองนี้ไป สองคนนั้นก็...”

การ์ตไม่พูดอะไรต่อ ทุกคนก็รู้แก่ใจดี เมื่อเห็นอเล็กกับทหารเกาะดาอีกกลุ่มหนึ่งปรากฏตัวขึ้นรอบๆ ยอดโดมนั้น

“ที่พูดนี้รวมแกด้วยนะ ไอ้คุณมังกร” การ์ตหันไปบอกโซอาพลางถีบเก้าอี้กักตัวไปให้หนึ่ง

อิงโฮค่อยๆ ยกมือขึ้น

“มีอะไรเจ้าโล่น” การ์ตถามโดยไม่มองหน้า

“แล้วพูดคุยกันได้หรือเปล่า”

อิงโฮไม่ได้คิดหาทางหลุดจากสถานการณ์แบบนี้ เรื่องการสื่อสารนั้นไม่สำคัญ เนื่องจากในห้องนี้มีผู้ใช้พลังจิตสายทะเลพาที่ ถึงจะห้ามพูดก็ยังสื่อสารกันได้ แต่ที่ถามแบบนี้ก็เพื่อลดแรงกดดันลง ถ้าหากมีคนที่ทนแรงกดดันไม่ไหว เผลอทำอะไรบ้าๆ สถานการณ์จะยิ่งควบคุมยาก

“ตามสบาย แต่อย่าลืมนอกจากนี้ที่แล้วก็แล้วกัน ปวดจิกก็กลืนไว้ก่อน ไม่นานหรอก” การ์ตตอบก่อนจะหันไปอิงพรอม

“หือ? นี่เธอผู้นำโลกยุคใหม่...ก็นะ พอไปวัดไปวาได้...ไม่สิ ใช้ได้เลยนี่นา การตัดสินใจเมื่อก็เกือบทำเอาพวกเราช่วยกันไปหมดแล้ว” การ์ตคิดพลางยิ้มกริ่มกริ่ม

รอยยิ้มนั้นทำให้พรอมโกรธ เพราะเข้าใจผิดว่าอีกฝ่ายยิ้มดูถูกเธอ

“ใจเย็นๆ ก่อนครับท่านผู้นำ ถ้าเราลงมือแล้วทำให้ตัวประกันสองคนนั้นเป็นอันตราย พวกเราจะลำบาก” มาร์วิซยื่นหน้ามาเตือนเมื่อเห็นพรอมตัวสั่น

ด้วยความโกรธ

“รู้แล้วนะ กำลังคนของเรามาจากทางเหนือเยอะ และสองคนนั้นก็สำคัญสำหรับคนกลุ่มนี้ด้วย” หญิงสาวรู้ดีอยู่แล้วว่าหากชินกับซีเป็นอะไรไป กองทัพแกรนด์เซ็นทรัลพังครืนแน่

เวลานี้เหมือนทุกอย่างถูกแซ่แข็งตามแผนของการัต ถึงจะมีความเสี่ยงสูง แต่เพื่อให้ใครไม่ต้องห่วงหน้าพะวงหลัง เธอจึงใช้ตัวประกันซึ่งเป็นไฟตายมาถ่วงเวลาพวกแกรนด์เซ็นทรัลเอาไว้

อีกด้านหนึ่ง บนภัตตาคารที่อยู่ใกล้กับโดมที่ใช้คุมตัวประกัน และเป็นจุดที่เห็นเหตุการณ์ทั้งหมดชัดเจน เทนเชยูกับเลดี้ฮาร์ดซึ่งถูกกันไม่ให้มีส่วนร่วมใดๆ นอกจากมาสังเกตการณ์เท่านั้น ก็กำลังนั่งกินอาหารมื้อเที่ยง แก้มไวน์กันอย่างเอร็ดอร่อย

“ทำไมัยการัตต้องใช้วิธียุ่งยากแบบนี้ด้วยนะ”

ยุยทำเสียงเหมือนรำคาญใจ ส่วนเลดี้ฮาร์ดไม่สนใจเรื่องนั้นมากเท่าอาหารบนโต๊ะ

“ที่จริง...ใช้วิหารเทพธิดาไปซะก็จบเรื่องแล้ว” ยุยคิดว่าถ้าเป็นตัวเองคงทำแบบนั้น

“การัตไม่ทำแบบนั้นหรอก เพราะมันควบคุมไม่ได้” เลดี้ฮาร์ดตอบข้อสงสัยพลางกินต่อ

“เอ?”

“ถ้าใช้วิหารเทพธิดาของการัตที่นี่ จะมีคนตายเป็นล้านๆ คน ในชุมชนเมืองแบบนี้ ไวรัลจะแพร่ระบาดได้เร็วมาก ถึงจะหยุดใช้ แต่ไวรัลที่แพร่กระจายไปแล้วไม่ได้หายตามไปด้วย สรุปรก็คือ ถ้าใช้วิหารเทพธิดาโดยมีที่นี่เป็นศูนย์กลาง โอกาสที่ประชาชนภาคกลางจะรอดชีวิตก็เท่ากับ...ศูนย์”

เลดี้ฮาร์ดอธิบายกระจ่างจนยุยกินต่อไม่ลง

“ยัยนั่นใจอ่อนขนาดนี้เลยเธอ...หวังว่าจะไม่มีใครรู้ความลับนี้นะ” ยุยพึมพำกับตัวเอง ไม่สังเกตเลยว่ามีคนแอบฟังเรื่องนี้อยู่ที่โต๊ะข้างๆ

“ลุยเลย!”

ไทโรตะโกนก้อง นำขบวนหลังจากทุกคนปรากฏตัวที่จุดหมายปลายทาง ทว่ารอบตัวกลับเงียบกริบ ไม่มีแม้แต่เงาของสุนัขล่าตัวให้เห็น

“ฮะๆ นะ...หน้าแตก”

ไทโรหัวเราะกลบเกลื่อน ขณะเดียวกันทุกคนก็คิดอยู่แล้วว่าจู่ๆ เรียงไม่ส่งพวกเขามาเจอกับรีเจนดราคอนทันทีแน่ๆ

“นั่น...” บัลซัคขึ้นไปบนเนินและชี้ให้ดูหลุมขนาดมหึมาที่มองลงไปไม่เห็นกันหลุม ขนาดของหลุมนั้นดูคร่าวๆ น่าจะใหญ่ขนาดใส่ปราสาทเทียมฟ้าลงไปได้สบายๆ

“ที่นี่คือนครเหนือครับ” บิลเทเลพอร์ตลูกตาของตัวเองไปอยู่บนฟ้า เพื่อมองภาพจากมุมสูงแล้วบอกทุกคน

“แล้วเห็นเงาของรีเจนดราคอนไหม” ไทโรถามต่อ

“ไม่เลยครับ ไม่เห็นสิ่งมีชีวิตเลย มีแต่ซากตึกหลังสงคราม”

“บัลซัค ได้กลิ่นอะไรแปลกๆ ไหม” ไทโรหันไปถามบัลซัคบ้าง ซึ่งอีกฝ่ายก็สุดหายใจแรงๆ สองสามครั้งก่อนจะพ่นไอน้ำ

“มีกลิ่นกระจายเต็มไปหมด”

“นั่นก็...ซีปัส ขยายพื้นที่สำรวจ”

พอไทโรสั่งจบ ซีปัสก็กลายเป็นน้ำแทรกหายไปในพื้นที่ดิน

ระหว่างนั้นทุกคนพยายามค้นหาร่องรอยของรีเจนดราคอน แต่นอกจากหลุมใหญ่ที่คาดว่าเป็นทางที่มันโผล่ขึ้นมาแล้ว แม้แต่รอยเท้าก็ยังไม่พบให้เห็น ซึ่งผิดวิสัยของมังกร

‘แปลก ถ้าบัลซัคได้กลิ่นก็แปลว่ามันยังไปไหนไม่ไกล โดยพื้นฐานแล้ว มังกรก็ไม่ใช่พวกหลบซ่อนตัวเก่งอยู่แล้ว แต่นั่นมัน...’

“นางพญา...” ไทโรกระซิบเรียก แต่กลับไม่มีเสียงตอบรับจากที่เคยได้ยินคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเดินไปหาโคตี้ “โคตี้ ใช้ร่างจริงสิ เแรงพลังเต็มที่เลยนะ”

เมื่อได้ยินไทโรสั่ง โคตี้ก็ไม่รอช้า รีบกลายร่างเป็นอสูรเต็มตัว ขนาดตัวปกติว่าใหญ่แล้ว แต่พอกลายร่างกลับใหญ่กว่าเดิม คลื่นพลังที่แผ่ออกมาแผ่

ก่อนหินยังแตกช้า

“คนอื่นๆ ด้วย เร่งพลังออกมาเท่าที่จะทำได้” ไทโรตะโกนสั่ง

ทุกคนทำตามโดยที่ยังไม่เข้าใจเหตุผล แต่หลังจากทำเช่นนั้นแล้วก็ยังไม่มียะไรเกิดขึ้น

“ว่าแล้วเซียว”

“ทำไมเหรอ?”

โคคิหันไปถามไทโรซึ่งมีสีหน้าครุ่นคิด ทุกคนก็สงสัยเช่นเดียวกัน

“รีเจนดราคอนเป็นมังกรที่กินพลังงานเป็นอาหาร แต่ตะก็เร่งพลังกันขนาดนั้นแต่กลับไม่เห็นเงาหัวมันเลย ที่น่าแปลกกว่านั้นก็คือ ทั้งๆ ที่ไม่เห็นตัวแต่บลัซค์กลับได้กลิ่น แกมข้าเองก็สัมผัสจิตมันได้ ถึงจะเบาบางก็เถอะ”

เอ่ยจบไทโรก็เริ่มมองหาจุดผิดปกติอื่นๆ จนกระทั่งเห็นบลัซค์กระวนกระวายจึงรีบถาม

“เป็นอะไรไปเหรอ”

“พลัง...กำลังลดลง”

“ลดลง...!? แะแล้ว!”

ไทโรหยิบประหารฟ้าขึ้นมาและเปลี่ยนมันให้เป็นดาบไร้อัส ก่อนจะฟันความว่างเปล่าตรงหน้า

อากาศที่ว่างเปล่านั้นฉีกขาดตามรอยที่พาดผ่านไป เมื่อหลังรอยขาดนั้นคือปากมังกรซึ่งมีเขี้ยวใหญ่เรียงกันเป็นแถว มีประกายไฟลุกฟุ้งในเงามืดที่อยู่ลึกเข้าไปในปาก

“เอเรียวกั!”

ประหารฟ้ากลายเป็นขวานด้ามยาว ไทโรใช้สองมือจับและหันไปทางปากมังกร แทบจะในวินาทีเดียวกัน เปลวไฟก็พุ่งเข้าปะทะทันที ทว่ากลับแยกออกเหมือนฉีกขาดจากกัน

“ทุกคนปลอดภัยนะ” ไทโรรีบหันไปมองคนอื่นๆ ที่อยู่ข้างหลังตัวเอง

ทุกคนปลอดภัยดีเพราะไทโรไหวตัวทัน และเมื่อตั้งสติได้ โคคิก็ดูดพลังเวทรอบๆ ตัวเข้าปาก จากนั้นจึงเห็นว่าที่แท้พวกเขากำลังถูกเวทลวงตาเล่นงานอยู่ ทำให้ไม่เห็นร่างของรีเจนดราคอนจริงๆ ที่มันนอนอยู่ตรงหน้าจนปลายจมูก

แทบจะชนกัน

“ไอ้เจ้ามังกรตัวนี้ใช้เวทลวงตาเป็นด้วยเธอ” ไทโรยิ้มเจื่อน เป็นเรื่องที่ไม่คาดคิดมาก่อน และพอเวทลวงตาหายไป ความรู้สึกที่ถูกปิดกั้นมาตลอดก็กลับคืนมาพร้อมกับหมดแรงอย่างกะทันหัน

ระหว่างที่พวกเขาโดนเวทลวงตา รีเจนดราคอนก็ดูพลังของพวกเขาไปแบบไม่รู้สีกตัว มีเพียงบลัซค์ที่รู้สึกได้เพราะเขาต้องพึ่งพลังจากธรรมชาติ

ไทโรมองมังกรสีเทาขนาดใหญ่กว่าสิบเมตรซึ่งนอนเหยียดยาวเหมือนกำลังอาบแดด ดวงตาของมันเรียวกเล็กเหมือนยังไม่ตื่นเต็มตา แต่ที่เห็นชัดคือช่วงคอของมันมีเหงือกเหมือนปลาและกำลังกางออกเพื่อดูดูละอองแสงเล็กๆเข้าไป ซึ่งคาดว่านั่นคือพลังงานที่ดึงไปจากพวกเขา

“ซีปัส ลงมือเลย!”

ไทโรรู้ว่าคิกันยัดเยียดไม่ได้ ยิ่งเวลาผ่านไปนานเท่าไร พลังของพวกเขา ก็จะถูกดูดเอาไปมากขึ้นเท่านั้น

ซีปัสซึ่งซ่อนตัวอยู่ใต้พื้นดินก็โจมตีตามคำสั่งด้วยการปล่อยแรงดันน้ำ ความรุนแรงดันพื้นดินและรีเจนดราคอนลอยขึ้นไปบนฟ้า

แต่รีเจนดราคอนไม่อยู่เฉยๆ ให้เล่นงาน มันกางปีกขนาดเล็กขัดกับขนาดตัวออกเพื่อพวยพุ่งตัวไม่ตกลงมาในทันที พอตั้งหลักได้มันก็ก้มหน้าลงและฟันไฟใส่พื้น ไฟพุ่งเป็นเส้นจนกลายเป็นวงแหวนเวทมนตร์

“วิธีเดิมใช้ไม่ได้ผลหรอกเพ้ย!”

ไทโรเสียบดาบไร้อัสเข้าไปกลางวงแหวนจนมันระเบิดเสียงดัง ฝุ่นควนลอยสูงขึ้น บลัซค์กับโคคิพุ่งทะลุกลุ่มควนตรงเข้าจับทั้งหัวและหางของรีเจนดราคอนเอาไว้ และเมื่อถึงพื้น บลัซค์ก็จับหัวของมันกระแทกพื้นจนจมมิดและเหยียบไว้ไม่ให้มันดึงหัวกลับขึ้นมา ก่อนจะรีบรัดคอและออกแรงดึงโดยโคคิคอยดึงส่วนหางช่วยอีกแรง และมันก็เหมือนหนังสติ๊กที่โดนดึงจนขาด ส่วนหัวหลุดจากลำตัว

“สำเร็จแล้วเธอครับ” บิลที่ถอยมาดูอยู่ห่างๆ แปลกใจมากที่ลัมรีเจนดราคอนได้อย่างง่ายดายเพียงนี้

“เดี๋ยว...” ไทโรยกมือห้ามไม่ให้ทุกคนขยับตัวหรือประมาท เขาเองก็

แปลกใจเช่นกัน มังกรที่ได้รับเชื่อของโลกไม่น่าจะมีพลังเพียงเท่านี้

เชื่อโลก!?

เมื่อนึกถึงชื่อนี้ ไทโรจึงนึกขึ้นได้ว่าจนถึงตอนนี้เขายังไม่รู้ลึกถึงพลังชั่วร้ายของโลกจากมังกรตัวนี้เลยสักนิด และสิ่งผิดสังเกตอีกอย่าง que ทุกคนเพิ่งรู้สึกก็คือขนาดของหลุม ถ้าเทียบกับขนาดตัวมันแล้ว มังกรตัวขนาดนี้ไม่น่าจะขุดหลุมที่ใหญ่ขนาดนั้นได้เลย

ทุกคนเดินไปที่ปากหลุมและมองลงไป สิ่ง que เห็นทำเอาหน้าซีดกันไปหมดผนังทุกด้านของหลุมเต็มไปด้วยริเจนดราคอนขนาดเท่าตัวที่เพิ่งฆ่าไป และที่เลวร้ายจนพวกเขาไม่อยากจะคิดต่อก็คือ ดวงตาสีแดงกำซึ่งเห็นอยู่ที่ก้นหลุมอันมืดมิด

“ดูเหมือนไอ้ตัวที่เราเพิ่งจะฆ่าไป...เป็นลูกของมันนะ” ไทโรเอ่ยจบทุกคนก็พร้อมใจกันถอยห่างจากปากหลุม

“ข้าไม่ชอบแบบนี้เลย” โคคิพึมพำ พลายย่องตัวลงคลานสี่เท้า เตรียมระวางตัวเต็มที่

ถึงทุกอย่างจะยังเงียบสงบ มีเพียงแค่เสียงลม แต่ไทโรก็เห็นกรวดทรายบนพื้นกลิ้งไปกลิ้งมาเหมือนเต้านระบำ แรงสั่นสะเทือนที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทำเอาใจคอไม่ดี ถึงจะผ่านศึกมาเยอะ แต่สำหรับมังกรซึ่งเป็นสิ่งมีชีวิตที่แข็งแกร่งที่สุดแล้ว ย่อมไม่เหมือนกัน

“เฮ้ย พวกแก...” ไทโรเอ่ยขึ้นเบาๆ แต่กลับเรียกสติทุกคนได้จังหวะพอดี “สั่งสอนพวกมันสิว่ากำลังเล่นกับใครอยู่”

ไทโรชี้นิ้วหัวแม่มือลงเป็นสัญญาณให้เชือดทิ้ง

ความฮึกเหิมของทุกคนพุ่งพรวดด้วยคำพูดเพียงประโยคเดียว บลัซซีบีบมือเสียงดังกรอบๆ ขณะเดินมาข้างหน้าไทโร ส่วนโคคิก็ย่นระวางหลังให้พร้อมกับคำรามเสียงดัง เทาซียืนอยู่ข้างกายพร้อมรับคำสั่งทุกเมื่อ ส่วนบิล... ถึงจะไม่คุ้นเคยกับเรื่องเช่นนี้นัก แต่พอสบตากับไทโรก็รู้หน้าที่ของตัวเอง รีบเทเลพอร์ตออกจากพื้นที่ตามคำสั่งที่ได้รับก่อนหน้านี้

“พื้นที่แห่งนี้ มีแต่ดินกับหินแบบนี้คงสู้ไม่ถนัดสินะ ซิปุส” ไทโรรู้ใจ

“ออกมา ก็เลน”

ทันทีที่เรียกอสูรมาโยออกมา ไทโรก็ทรุดลงกับพื้นจนแม้แต่ตัวเองยังตกใจ

‘แค่เรียกก็เลนก็ถึงกับเข่าอ่อนเลยหรอเนี่ยเรา’

ไทโรอ่อนแอลงอย่างน่าเป็นห่วง เขากัดฟันลุกขึ้นเพื่อขวัญและกำลังใจของทุกคน แคมเมื่อกิเลนปรากฏตัวออกมา สิ่งที่มาคือเมฆฝน เม็ดฝนค่อยๆ ไปรยปรายลงมา เปลี่ยนพื้นที่ให้เหมาะสมกับการรบของพวกเขา

ทว่าพริบตาที่สายฟ้าวิ่งผ่านหมู่เมฆสีดำ กลุ่มก้อนสีเทาที่พุ่งขึ้นจากหลุมตั้งฉากกับพื้นดิน ทะยานขึ้นสูงเกือบถึงเมฆก่อนจะวกกลับลงมาแล้วกระจายออกเหมือนอุ้งมือปีศาจ

บัลซัคเหวี่ยงหมัดแรกออกไปแล้วตามมาด้วยเสียงดังน่ากลัว ทุกอย่างรวดเร็วมาก แต่เทาซัคก็ทันเห็นหัวของมังกรขาดกระเด็นผ่านหน้าเขาไป หมัดของบัลซัคกระหน่ำใส่ฝูงมังกรที่พุ่งเข้ามาเหมือนกระสุน ทุกครั้งที่ปะทะกัน เกิดเสียงดังรัวสนั่น ทั้งเศษเนื้อและเลือดสาตกกระจายไปทั่ว

โคคี้ดิ่งมังกรตัวที่เข้ามาเล่นงานทีละตัวด้วยการกัดหรือกระซากจุดตาย เช่นบริเวณหัวหรือหัวใจ สังหารเป้าหมายได้อย่างรวดเร็วด้วยการโจมตีเพียงครั้งเดียว

พวกลูกมังกรเริ่มรู้แล้วว่าเป้าหมายแข็งแกร่ง ไม่ใช่เหยื่อให้ล่าง่ายๆ แต่พวกมันก็ไม่เปลี่ยนวิธีการสู้ พวกมันรุมเข้าไป เนื่องจากจำนวนที่ต่างกันมาก แคมคัตรูเองก็ไม่สามารถสู้แบบนี้ได้ตลอดไปเพราะพลังเริ่มลดลง

และก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ เมื่อบัลซัคทรุดลงบ้าง แต่ขณะที่พวกลูกมังกรกำลังจะเข้าถึงเป้าหมาย น้ำที่นองเต็มพื้นผสมกับเลือดก็ขยับเป็นรูปปากของสัตว์ร้ายขนาดใหญ่ด้วยฝีมือของซีปัส แล้วมันก็เคลื่อนตัวเหมือนคลื่น โถมเข้าไล่จับพวกลูกมังกรจนตัวขาดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

ไทโรซึ่งจับตาเหตุการณ์เคลื่อนไหวโดยรวมอยู่สังเกตเห็นพวกที่โตขึ้นมาอีกนิดกระจายออกเตรียมใช้เวทเล่นงาน แต่ถึงจะเห็นก็ทำอะไรไม่ได้ จุดอ่อนของไรอัลคือแสดงผลระยะใกล้

“ซีปัส ยกเลิกการป้องกัน รีบไปจัดการเจ้าพวกที่กำลังจะใช้เวทซะ” ไทโรตะโกนสั่ง

คลื่นน้ำที่กำลังไล่จัดการมังกรอยู่ใกล้ๆ เปลี่ยนสภาพเป็นบับอัดกันเหมือนใบมีดและพุ่งผ่ากลางฝูงมังกร ตัดทุกสิ่งที่ขวางหน้าให้กลายเป็นสองเสี่ยง และเมื่อผ่านแนวหน้ามาได้แล้ว ซิปุสก็เตรียมจะเปลี่ยนรูปร่างอีกครั้ง โดยรวมน้ำเป็นก้อนกลมและระเบิดออกกำจัดพวกลูกมังกรที่กำลังจะใช้เวทพร้อมๆ กัน

แต่พวกลูกมังกรก็ไม่อยู่เฉยเป็นป้านิ่ง บางส่วนหันกลับมาตามคลื่นน้ำพร้อมกับพ่นไฟใส่ ถึงจะไม่สามารถทำให้น้ำทั้งหมดระเหยไปได้ ทว่าก็มากพอที่จะบีบให้ซิปุสต้องรีบดึงเอาน้ำทั้งหมดกลับลงไปในพื้นที่

เมื่อการโจมตีของซิปุสล้มเหลว พวกมังกรจึงมีโอกาสร่ายเวทจนสำเร็จ และคราวนี้ก็ไม่ใช้เวทลงตาอีกแล้ว พื้นดินโป่งขึ้นก่อนจะระเบิด พ่นเปลวไฟสูงเสียดฟ้าก่อนที่จะถูกไฟจะตกลงมาเป็นห่าฝน

“ผิดแผนเลยแฮะ กะเก็บสายฟ้าของกิเลนเป็นไฟตายสักหน่อย” พอเห็นเมฆโดนไฟจนหายไปหมด ไทโรก็บ่นออกมา แต่ที่น่าห่วงกว่านั้นคือแม่น้ำดของลูกไฟที่ตกลงมาจะไม่ใช่อุปสรรคใหญ่ ทว่าก็เหมือนปิดช่องทางโจมตีของซิปุสไปแล้ว

“ให้ผมจัดการเองครับ” เทาซีเสนอดัว แต่ถูกกดไล่ไว้

“อย่าเพิ่ง”

ไทโรต้องการเก็บเทาซีไว้สู้กับริเจนดราคอน เพราะเวลานี้พลังของบัลซัคกับโคคิ์ต่างก็ไม่สมบูรณ์ จนถึงตอนนี้ยังไม่เห็นตัวริเจนดราคอนเพราะมันกำลังประเมินกำลังพวกเขาอยู่ นับว่าเป็นมังกรที่รู้จักวางแผนอยู่เหมือนกัน

“อุตะโคโคโร่” บัลซัคก็พึมพำ

ไทโรเพิ่งนึกได้ว่ายุยสร้างอาวุธใหม่ให้บัลซัคแล้ว น่าจะเป็นสถานการณ์เหมาะสมที่จะใช้ทดสอบประสิทธิภาพด้วย

“โคคิ์ ซิปุส ช่วงถ่วงเวลาให้บัลซัคด้วย”

ไทโรรู้ว่าที่บัลซัคไม่ควักออกมาใช้แต่แรก เพราะเป็นอาวุธที่ต้องเสียเวลาเตรียมตัวค่อนข้างนาน

เมื่อได้ยินคำสั่งนั้น โคคิ์ก็คืนร่างจริงแล้วปล่อยหมอกพิษกระจายไปบนท้องฟ้า ส่วนซิปุสก็พุ่งขึ้นมามีร่างมังกรซึ่งใหญ่กว่าพวกลูกมังกรหลายเท่า

ไทโรเปลี่ยนประหารฟ้าเป็นไซเงียวและเปิดฉากเลงเลือด รูปแบบในการใช้ประหารฟ้าที่เขาใช้มีอยู่แค่สามแบบ ไซเงียวใช้ทำลายวัตถุ ขวานเอเรียวกังใช้ทำลายสิ่งจำเป็นที่ต้องไม่ได้อย่างลมหรือไฟ และไร้อัส...อาวุธที่ใช้ป้องกันและทำลายเวทมนตร์ทุกประเภท

เป็นอย่างไรเคยบอกไว้ ไทโรจะสมบูรณ์แบบเมื่อใช้ประหารฟ้าในกรณีที่ว่ากายสมบูรณ์ดี

พวกล้อมเริ่มกระจายออก บลัซคิก็หยิบห่อผ้าที่สะพายไว้ข้างหลังออกมา ข้างในนั้นมีล้อมเสียงยาวสองเมตรอยู่สองอัน แค่มัดมัดมันก็ส่งเสียงเป็นคลื่นความถี่สลับแก้วหูจนไทโรต้องใช้เวททำลายโสตประสาทของเทาศึกกับโคติ ไม่งั้นอาจโดนลูกหลงไปด้วย

เมื่อสำรวจอาวุธใหม่เสร็จ บลัซคิก็สุดลมหายใจเข้าปอดจนตัวเอนไปข้างหลัง บริเวณหน้าอกพองขึ้นจนน่ากลัว แม้จะถูกทำให้ไม่ได้ยินเสียงแล้วแต่คลื่นเสียงของบลัซคิก็ทำเอาทุกคนสะท้อนไปทั้งตัว ลูกมังกรได้รับผลกระทบจนตัวที่อยู่ใกล้ๆ ระเบิดดังโพละเหมือนมะพร้าวโดนทุบ

บลัซคิตะเบ็งเสียงอีกหลายครั้งโดยทำให้เสียงกระทบล้อมเสียง พลังทำลายของเสียงจึงน่ากลัวแค่ครั้งแรก เมื่อทดสอบไปเรื่อยๆ เสียงก็เบาลงจนไม่เหลือพลังทำลายเช่นเคยอีก

“การปรับจนเสร็จสิ้น” บลัซคิเอ่ยขึ้น

“เตรียมการเสร็จแล้ว ทุกคนกลับมารวมกัน” ไทโรตะโกนสั่ง

ทุกคนวิ่งไปรวมกันข้างหลังบลัซคิ โดยมีลูกมังกรบินไล่หลังมาติดๆ บลัซคิจึงต้องตัดสินใจลงมือทันที เขายกล้อมเสียงทั้งสองอันขึ้นเหนือหัวเป็นการส่งสัญญาณ พอไทโรเห็นก็หมอบลงกับพื้น ซึ่งคนอื่นๆ ก็ทำตามทันที

บลัซคิกระแทกล้อมเสียงเข้าหากันเบาๆ เหมือนใช้นิ้วขีดแก้วน้ำ พริบตาขึ้นคลื่นเสียงก็ระเบิดออก แผ่เป็นวงเหมือนซูเปอร์โนวา ลูกมังกรถูกคลื่นแห่งการทำลายล้างนั้นทำลายจนไม่เหลือแม้แต่กระดูก แรงระเบิดขยายวงออกไปไกลนับกิโลเมตร ทุกอย่างที่อยู่ในรัศมีถูกทำลายจนเหลือเพียงความว่างเปล่า

“จบแล้วเธอ” ไทโรโงหัวขึ้นมาเป็นคนแรกหลังจากรู้สึกว่าคุณอย่างสงบลงแล้ว

“หะ...หายไปหมดเลย” ไคคิมองผลที่เกิดจากอาวุธของบลัซค์ไปแล้วตั้ง
จนพูดแทบไม่เป็นภาษา

“นี่แหละอาวุธที่ยุ่ยสร้าง รู้สึกละสร้างเลียนแบบและลดขอบเขตของ
ความเสียหายให้น้อยลงแล้วนะ” ไทโรบัตฝุ่นตามตัวออก ซึปัสเห็นอย่างนั้นจึง
ช่วยด้วยการเสกน้ำราดใส่ทั้งตัวจนไทโรหันไปมองตาขวาง

“นี่ขนาดปรับลดแล้วนะ” ไคคิเหงื่อตก

“ก็เพราะแบบนี้ละ ทุกคนเลยกลัวยุ่ยกัน เพียงอาวุธชิ้นใดชิ้นหนึ่งที่เธอ
สร้างก็ทำลายล้างโลกได้สบายๆ แล้ว” ไทโรรู้สึกละโซคิตีที่ผู้ครอบครองอาวุธ
ของยุ่ยสมัยก่อนฝีมือไม่เท่าไร แถมยังกลัวอำนาจของอาวุธก็เลยใช้กันได้
ไม่เต็มที่

“เป็นอาวุธที่เหมาะสมกับแม่ทัพใหญ่จริงๆ” เทาซีเห็นว่าเมื่อได้อาวุธชนิดนี้
มาแล้ว บลัซค์ก็เหมือนกับเสือติดปีก

“ว่าแต่...ไอ้ตัวในหลุมนั้นจะเอาอย่างไรดีละ” ซึปัสถามลอยๆ

“ให้บลัซค์ใช้อูตะโคโคโรอีกครั้งสิ” ไคคิเสนอ

“ใช้...ไม่...ได้...แล้ว” บลัซค์พูดด้วยเสียงที่แหบจนน่ากลัว

“อูตะโคโคโรเป็นอาวุธที่โจมตีได้เพียงครั้งเดียวนะ ปกติบลัซค์ก็ไม่ค่อย
ใช้พลังคลื่นเสียงแบบเต็มทีสักเท่าไร เพราะมันเป็นวิชาที่ทำลายกล่องเสียงของ
ตัวเอง”

ไทโรบอกขณะมองสำรวจทั้งไคคิและซึปัสซึ่งก็โถมทั้งคู่ และบางที่
อาจเหลือพลังไม่ถึงครึ่ง ถึงจะมีเทาซีเป็นไฟตายที่จะใช้สู้กับบริเจนดราคอน แต่
ก็ยังมั่นใจได้ไม่ถึงร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าจะชนะ เวลานี้เขาคิดว่าการถอยถอยเป็น
ทางเลือกที่ดีที่สุด เพราะบริเจนดราคอนไม่มีทางผลิตลูกเพิ่มได้ในเวลาสั้นๆ แน่
แต่ถ้าถอยไปตอนนี้มันต้องมุ่งหน้าไปหาจ้าวสมุทรแน่ เขาไม่อยากให้เกิดเรื่อง
เช่นนี้จึงต้องตัดความคิดที่จะถอยออกไปซะ

“ซึปัส หาทางล่อริเจนดราคอนขึ้นมาจากหลุมซะ บลัซค์กับไคคิ พวกแก
สองคนดึงความสนใจมันไว้ แต่อย่าปะทะด้วยตรงๆ ส่วนเทาซี...คงรู้แหละว่า
ต้องทำอะไร” ไทโรหันไปยิ้มกับเทาซีซึ่งดึงผ้าพันคอออกแล้ว

“ครับผม”

“ดี เล่นงานที่จุดตายของมันเลย ต้องรีบกำจัดมันให้เร็วที่สุดก่อนที่พวกเราจะโดนดูดพลังไปหมด”

ไทโรบอกแผนเสร็จ ทุกคนก็แยกย้ายกันไปลงมือทันที

ซีปัสพยายามใช้น้ำทั้งหมดที่มีอยู่ในบริเวณนั้นโจมตีเข้าไปในหลุม เธอรับรู้ทุกสิ่งทุกอย่างผ่านทางน้ำที่ตัวเองควบคุมอยู่ได้ ทันทีที่มันลงไปเธอจึงเห็นทุกอย่างที่อยู่ข้างล่าง และสิ่งนั้นก็ทำให้ถึงกับเข่าอ่อนทรุดลงไปนั่งกับพื้น

“มะ...ไม่ไหว อะ...ไอนี้มัน...” ซีปัสพูดตะกุกตะกัก แต่ยังไม่มีใครทันถามอะไรทุกคนก็เห็นสิ่งที่ซีปัสกำลังหวาดกลัว

สิ่งที่เห็นราวกับภูเขายักษ์ตัวขึ้นจากใต้พื้นดิน ผิวหนังสีเทาและแข็งยิ่งทำให้ดูเหมือนหินผา ขนาดของปากหลุมที่ดูใหญ่โตนั้นเพียงพอให้ส่วนหัวของมันโผล่ขึ้นมาเท่านั้น แต่เมื่อมันดันตัวตามขึ้นมา พื้นดินรอบๆ ก็แตกออกเหมือนแผ่นดินกำลังจะทลาย

“เจ้านี่ไซ้มังกรแน่ะ!”